

Φλάμπουρο της Έλευθερίας (βραβείον έστειλα) Στρατηλάτη της Ασίας (έλαβα) Ναύαρχον των Ασιατών (έστειλα, ευχαριστώ) Πνοήν Ψυχοραγούδιος Αγγέλου (ώραίτα τον τό ποιημά σου) Δάφνην του Πηγεϊού (έστειλα) Ίδιότροπον Νεάνιδα (φαντάζομαι τι ώραία που θα περνάς εις το λαμπρόν αυτό οικιοτροφείον! γράφε μου) Αείον του Όλύμπου (ευχαριστώ πολύ δια το ξεσπάθωμα) Μυροβόλον Ίον (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις) Ηχώ της Λίμνης (λοιπόν περιμένω) αλλά δεν είνε και ανάγκη να σπάσης το κεφάλι σου αν έλθη τίποτα, ήθελε... Ζαννιθινόν Πανσόν (δια να κρύψη κανείς το ψευδώνυμόν του, ή, μπορεί να πη κ' ένα ψευματάκι) Βουλγαροκτόνον (έχει καλώς) Η Πατρίς εν Κινδύνω (βραβείον έστειλα) Έδυσσέας Ίδεώδες (ό κ. Χ. μου έγραφε και του στέλλω το φύλλον του εις Μαϊμούλιον) Ράβδον του Μούσείως (πού να θυμηθώ τώρα! δια τα Πνευματικά Πνεύματα δένγκρατώ λογαριασμόν—και αέμαθα με χαρά μεγάλη πώς θάσαι φίλος μου και πάλι!) Μελαχροινό Έλληνοπούλο (σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Ελπίδα, Γόδοιν Δεσμόν, Νόμφην του Νείλου, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 Νομβρίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: έξ Αθηνών και Πελαγονίας μέχρι της 1 Δεκεμβρίου εν τών Έσπεριών μέχρι της 12 Δεκεμβρίου εν τού Έσπεριού μέχρι της 28 Δεκεμβρίου.

505. Δεξιόγριφος.

Δυό νότες από τες βυζαντινές
Με άλλες δυό ευρωπαϊκές
Και μ' ένα σίγμα τελικόν,
Μας κάμνουν ζών ιστορικόν.

Έστάλη υπό της Ζιλχά Χανούμ

506. Συλλαβόγριφος.

Τό πρώτον μου είνε σύνδεσμος
Άρθρον τό δεύτερόν μου,
Τό τρίτον μου έν σύμφωνον,
Έπίσημα τό τέταρτόν μου,
Και Άγιος τό σύγολόν μου.

Έστάλη υπό του Είμαι Ζαννιθία

507. Στοιχειόγριφος.

Αν μάφισης όπως είμαι,
Μέρος δένδρον θάπαντήσης
Αν τόν τραχλήδόν μου κόψης,
Έν άγγείον θάποκτήσης.

Έστάλη υπό του Μικρού Λόρδου

508. Αστή.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Έστάλη υπό του Άντάγτου

509. Έπιγραφή.

Ο Δ Ο Ε Σ
Ι Π Α Ρ Ο Ο
Σ Δ Τ Ο Η Τ
Σ Η Π Σ Α Ε
Τ Σ Ε Ρ Τ Ι

Ζητείται ή ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης
Έστάλη υπό του Πολυμηχάνου Όδυσσεώς

510. Φωνηεντόλιπον.

[γπν - τς - χθρς - μν.

Έστάλη υπό του Πουλίου της Έσθήμου

511-513. Κενυμμένα και άντεστραυμένα όνόματα ζών.

1. - Όσον διδάσκειται τις τόσο μα θάνει.
2. - Κόριε, Σ' ό Βασιλεύς ήμών...
3. - Η βοή του πολέμου, ή κλαγγή των όπλων.

Έστάλη υπό Θεοδώρου Δημ. Θεοαχέη

514. Άπροσδόκητον.

Ποίος από τους Βασιλείς της Εύρώπης φορεί τό μεγαλύτερον στέμμα;

Έστάλη υπό Ρήγα του Φερραίου

515. Γρίφος.

ββα ββα / τών
ββα ββα / τών
ββα ββα / τών
ββα ββα / τών

Έστάλη υπό της Κίρκης

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω ή ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Νομίζετε, Μαύρα Μάρια, ότι δύνασθε εύχόλιως να άποφεύγετε την διάδοσιν του ψευδωνύμου σας περιπέλουςα;

Ζαννιθινός Πανός (Θ, 267)

Συγαίρομεν την Αθηνά για τό ξεσπάθωμα της—και χαίρομεν άληθινά στήραίο βράβεμά της.—Βουλγαρομάχος. (Θ, 365)

Στέφανον δόξης στή ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Υπόσχομαι ύποστηρίξειν εις την Έλπίδα των Δυστυχών
Η Πατρίς εν Κινδύνω (Θ, 367)

Αναγνώσατε !! Άπέναντι ώραίου δελταρίου, στέλλω έν ξεκαρδιστικώτατον... Εύρουσθένης Τριανταφυλλίδης, International College, Smyrna.—Στείλατε! Θά ξεκαρδισθήτε. (Θ, 368)

Εκθυροτάτην ύποστηρίξειν ύποσχομέθα στήν αγαπημένην μας
ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ
Ροδοδάκτυλος Ηώς, Ήλιόλουτος Αήγη, Αθώα Καρδιά, Δυστυχής, Έρημίτης, Σπύλιον Δοξαπατοή, Κεφαλήν ό Σουδανός. (Θ, 369)

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΛΕΚΑ ΥΠΟΥΨΗΦΙΟΙ
Δια τό Δημοψήφισμα του 1909

**ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ
ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ**
(Θ, 371)

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΕΣ ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ ΣΑΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τήν 30 Νομβρίου λήγει τό 31ον έτος της Διαπλάσεως και από 1ης Δεκεμβρίου εισερχόμεθα εις τό 32ον. Παρακαλοῦνται οι συνδρομηταί μας, των οποίων λήγει ή συνδρομή, να την άναεώσουν εγκαίρως, χωρίς να περιμένουν τας τελευταίας ήμέρας του έτους.

Με τα φυλλάδια ταυτα διανεμόνται συνεχώς προς τους συνδρομητάς Δελτία έγγραφής προς συμπλήρωσιν. Άλλ' ή έγγραφή ή ή άνανέωσις της έγγραφής δύναται να γίνη και άνευ Δελτίου, δι' άπλής έπιστολής. Ο άσφαλέστερος τρόπος άποστολής χρημάτων είνε ή Ταχυδρομική Έπιταγή. Έπ' αὐτῆς δύναται τις να γράψη και την παραγγελίαν του, και ναποφύγη τόν κόπον και την δαπάνην ιδιαίτερας έπιστολής.

Δώρα αξίας έν δλω 1700 δραχμών θα διανεμηθοῦν κατά τό έτος 1910 εις τους συνδρομητάς μας, εις πέντε Κληρώσεις. Η Α'. Κληρώσις, έξαιρετική, θα γίνη άνυπερθέτως την Α' εβδομάδα του Δεκεμβρίου, και θα λάβουν μέρος εις αὐτήν πάντες άνεξαιρέτως οι συνδρομηταί, όσοι θα έχον πληρωσά συνδρομήν έτησίαν ή έξαμήνον μέχρι της 30 Νομβρίου. Ο δέ κληρωθησόμενος, εις και μόνος, θα κερδίση μίαν Λαχειοφόρον Μετοχήν, αξίας δραχμών 100.

Μή λησμονήτε τό ξεσπάθωμα προς αύξησην και βελτίωσιν του φύλλου. Έάν τό ξεσπάθωμα του 1910 θα είνε τόσον ζωηρόν, όσον και τό ξεσπάθωμα του 1908, άπαξ του μηνός θα προσφέρωμεν έν φύλλον δωδεκασέλιδον.

Έχετε πάντοτε ύπ' όψει σας την «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών», την μεγάλην καινοτομίαν του 1910, την προκηρυχθεισαν εις τό 47ον φυλλάδιον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόρον ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδες.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Έσωτερικού: Έξωτερικού:</p> <p>Ετήσια... δρ. 3,— Ετήσια φρ. χρ. 10,— Εξαμήνος... > 4,50 Εξαμήνος > > 5,50 Τετμήνος... > 2,50 Τετμήνος > > 3,—</p> <p>Τι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστον μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εύριπίδου άρ. 38, παρὰ τό Βαρθάκειον</p>
--	--	--

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΠΕΙΔΗ εκείνας τας ήμέρας μας διώρθοναν τό σπιτι και ήτο μεγάλη φασαρία,—ξύλα και πλίνθοι και κέραμοι, άτάκτως έρριμμένα παντού,—άπεφασίσαμεν να φύγωμεν εις τό Φάληρον και να καταφύγωμεν εις την γνωστήν έπαυλιν, δια να κάμωμεν με την ήσυχίαν μας, την Κυριακήν. Ήτο ιδέα της Τρισεύγενης, την όποιαν έσπευσαν να επικροτήσουν όλα τα παιδιά και ό Μαθουσαλάς. Η κυρία Διαπλάσις δεν έφερον άντίρρησην, και εγώ, περιχαρής διότι μας παρείχετο μία ώραία ήμέρα Φαλήρου, έδωσα εύθως τας συμβουλάς και τας διαταγάς της άναχωρήσεως.

Επρόκειτο να υπάγωμεν διά της λεωφόρου Συγγρού, με ποδήλατα. Είμεθα, ξέρετε, μανιώδεις ποδηλάται και, μολονότι δεν είχε πλέον του συρμού, διατηρούμεν την μανίαν μας επειδή διατηρούμεν και τα ποδήλατά μας. Η αλήθεια είναι ότι θα έπρωτιμούσαμεν αυτοκίνητον, και πολλάκις εσκέφθημεν να αγοράσωμεν εν εύθηνόν, κωλύοντες τα ποδήλατά μας. Επειδή όμως δια το εύθηνότερον αυτοκίνητον θα ήθέλαμεν δέκα χιλιάδας φράγκα, ενώ όλα τα ποδήλατά μας μαζί δεν πιάουν ίσως ούτε χίλια, αρκούμεθα κατ' ανάγκην εις ό,τι έχομεν. Άλλως τε, καθώς με βλέπετε και εις την εικόνα μου, είμαι αρκετά χονδρός, ή δε ποδηλασία με ώρλει, διότι... με χονδραίνει περισσότερο.

Την προδιορισθείσαν λοιπόν ημέραν, πρωί-πρωί εξεκινήσαμεν όλοι, εκτός της Διαπλάσεως. Είπε περιττόν να σάς είπω, ότι έφροντίσαμεν να πάρωμεν μαζί μας τους κερτέδες που κατασκευάσεν ο Μαθουσάλας, και τας άπαντήσεις της 29ης Κυριακής. Ο Κέρβερος μας ήκολούθησε πεζός, διότι δεν έφευρέθησαν ακόμη ποδήλατα δια τους σκύλους. Και μετά ταχύ κ' εύχάριστον ταξείδιον, χωρίς κανέν έπεισόδιον, εφθάσαμεν εις το Φάληρον και εις την έπαυλίν μου.

Είπα χωρίς έπεισόδιον, διότι κάτι που μας συνέβη καθ' όδόν, δεν το άντελήφθημεν άμέσως. Και μόνον αφού εφθάσαμεν, και εκαθήσαμεν εις την μεγάλην τραπεζαρίαν δια να διαβάσωμεν τας άπαντήσεις, και φυσικά τας έμαζεύσωμεν πρώτα και τας έμετρήσωμεν, είδαμεν ότι μερικά έλειπαν... Πώς αυτό; Άπλοούστατα. Ενώ έτρέχαμεν με τα ποδήλατα ως ο άνεμος, μας εξέφυγαν και εσκορπίσθησαν εις τόν δρόμον! Έλειπεν όλόκληρος ο σωρός, τόν όποιον είχα έμπιστευθί εις τόν μικρόν Μπέμπη—τί άφηρήμενο παιδί!— και μερικά από άλλους σωρούς, τών όποιων τα δεσμά είχον χαλαρωθί. Το έπεισόδιον αυτό μας έλύπησε και μας ετάραξεν. Ήρχισα να μαλώνω τους άπροσέκτους, οι όποιοι πάλιν ισχυρίζοντο ότι έγώ έπταια, διότι, έλεγαν, έπρεπε να δέσω όλας τας άπαντήσεις μαζί και να τας έμπιστευθώ εις τόν φρόνιμον Μαθουσάλαν. Άλλ' ή Τρισεύγενη, ή όποια είχε διαβάσει μόνη της και κατατάξη από πριν τας άπαντήσεις, μας καθησύχασε και μας διεβεβαίωσεν ότι ή άπόλεια δεν ήτο σημαντική.

— Έγάθη, μας είπεν, όλόκληρος ο πρώτος σωρός. Άλλά ο σωρός αυτός δεν είχε, παρά τας άπαντήσεις εκείνων που...δεν άπαντούσαν. Διότι, ξέρετε, εις κάθε Κυριακήν υπάρχουν και πολλοί τέτοιοι. Δεν έχουν τί ναπαντήσουν οι κύριοι, και αντί να σωπάσουν, γράφουν προφάσεις και άστεία. Τι θα τους κάμναμε; Περιττοί! Καλλίτερα λοιπόν που χάθησαν.

— Ναι...άλλά λείπουν και άλλοι, παρετήρησα έγώ.
— Και αυτοί περιττοί. Το θυμούμαι καλά... Άπό τους άλλους σωρούς δεν λείπουν παρά μερικά άπαντήσεις εκτενείς...σελίδες όλόκληρες φιλογραμμένες! Τι θα τους κάμναμε και αυτούς; Θα τους απέκλειάμεν σύμφωνα με τους όρους της προκηρύξεως. Δες εις τόν λοιπόν καλλίτερα που έπρόλαβαν να χάθουν;

Και αϊφινιδίως, ενώ έψαχεν ακόμη τους σωρούς, ή Τρισεύγενη άνέκραξεν:

— Ά, νά! Έμειναν κήολα μερικές. Όρίστε! κύτταζε! Και μου έτεινε τας άπαντήσεις της Δάτριδος της Έλ-

λάδος, ή όποια αποτελείται από εξ (6) μετρίου μεγέθους άλλ' εκτάκτως πυκνογραμμένας σελίδας, της Τρισεύγενης Ελλάδος,—έκτώ σελίδες, αν αγαπάτε,—του Μυθριδάτου—δύομιση σελίδες πυκναι και γιγαυτοίαι,—και της Άγλαίας Φέρου,—εξ σελίδες αληθινής φιλογραφίας, ικανής ναμφοσκήση βραβείον,—και άλλας...

Μα γιατί, παιδιά μου, με αναγκάζετε να σάς άποκλείσω; Δέν είπαμεν οητως ότι ή άπάντησις δεν πρέπει να εις εκτενεστερα από δύο σελίδας—δύο καταϊβατά,—συνήθους επιστολής; Τι τα θέλετε τα πολλά λόγια; Η παροιμία λέγει: ότι εις «φτώχεια». Και πραγματικώς, το πλούσιον πνεύμα εις συνήθως και ολιγόλογον. Έπειτα, το σπουδαιότερον: αν όλοι έγγραφαν τόνον εκτενώς, θα ήθέλαμεν όλόκληρον χρόνον δια να διαβάσωμεν τας 300 και 500 κάπτες άπαντήσεις μιας Κυριακής. Και τότε πώς θα εκάμναμεν δύο και τρεις τόν χρόνον;

Και όμως με λύπη μου άποκλείω τους εκτενείς, διότι ο Μυθριδάτης διηγείται μίαν ευμορφην ιστορίαν. Φαίνεται ότι όταν ήτο πολύ μικρός, έγινε, χωρίς να θέλη, ή αιτία της άσθενείας και του θανάτου κάποιας μικρούλας Άννέτας. Κάτι άσχετον ίσως με την ερώτησιν της 29ης Κυριακής, αλλά καλογραμμένον.—Η δε άπάντησις της Άγλαίας Φέρου ενέπνευσε και τόν ζωγράφον μας. Διηγείται ότι τήΚαρναβάλι έγινε μασκαράς με τόν αδελφόν της,

περιγράφει δε την εκκλησίαν και τόν θυμόν της ύπρετριδας των, ή όποια δεν τους είχαν ιδί από πρίν, και το βράδυ, όταν έγύρισαν εις τόν σπίτι, τους πήρε για Άτσιγγάνους αληθινούς, και μόνον που δεν τους έδειρε με τόν σκουπόζυλο!—Νά λοιπόν τί χάνουν αυτοί με τα πολλά λόγια. Αν ήσαν συντομώτεροι, δεν θα έδλεπαν ίσως τόνονά των εις τόν πίνακα τών Βραβείων;

Ένθυμείσθε την ερώτησιν που σάς είχε δώση ή Διαπλάσις: «Άπό 1ης Ιανουαρίου 1909 μέχρι σήμερα, τί πράγμα σάς εκάμε την ζωηροτέραν έ.τύπωσιν;»

Όραιοτάτη ερώτησις, προπάντων δια την ποιμίαν των άπαντήσεων που επιδέχεται. Και τρώντι, αι άπαντήσεις της 29ης Κυριακής εις πολλοί και ποικίλαι. Καμμία σχεδόν δεν ομοιάζει με άλλην, όπως συνέβαινε τόνον συγνά εις προηγουμένας Κυριακάς. Προσθέτω δε ότι πολλοί εις ώραιαι, πολύ ώραιαι, και ότι ίσως εις ή πρώτη φορά, κατά την όποιαν εσκέφθημεν ότι έπρεπε να διαθέτωμεν περισσότερα από τα συνήθη εξ Βραβεία των Διαγωνισμών μας.

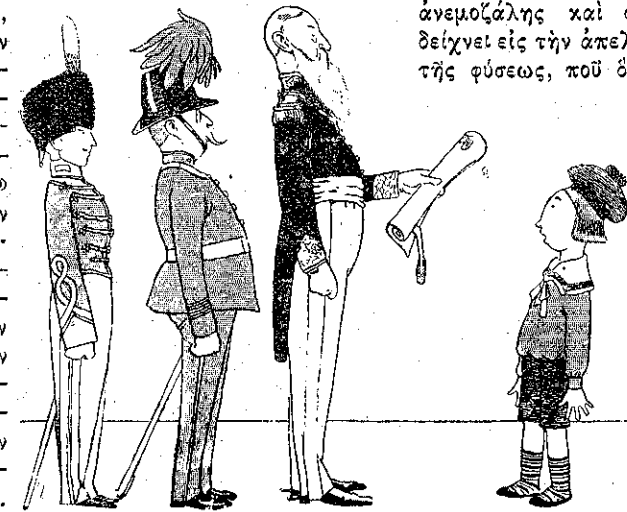
Τας άπαντήσεις της 29ης Κυριακής τας έχωρίσαμεν εις τέσσαρας μεγάλους σωρούς. Α' Σωρός, εκείνος ο όποιος έχάθη εις τόν δρόμον. Β' Σωρός, αι άπαντήσεις εκείνων, οι όποιοι την ζωηροτέραν των εντύπωσιν είχαν από κάποιαν των άνάγνωσιν. Γ' Σωρός, άπαντήσεις έθνικο-πατριωτικο-ιστορικά. Δ' Σωρός και τελευταίος, ποικίλαι εντυπώσεις εκ της καθημερινής ζωής.

Έπειδή δεν είμπορούμεν πλέον νάσχοληθώμεν με τόν πρώτον σωρόν, αρχίζομεν από τόν δεύτερον.

Και ίδου ό Φαληγιώτης, ο όποιος άπαντά ότι την μεγαλύτεραν εντύπωσιν του εκάμε το μυθιστόρημα του Ιουλίου Βέρν «Κοσμοκράτωρ», πώς δηλαδή «έν μηχανήμα δύναται να εις πλοϊον, ύποβρύχιον, άεροπλάνον και αυτοκίνητον, συγχρόνως δε και ή μεγαλοφυία του Ροβήρου».—Ο Ήλιος

«Τους πήρε για Άτσιγγάνους...» (Σελ. 414, στ. β'.)

«Είδεν εις τόν ύπνον του τόν Βασιλέα του Βελγίου...» (Σελίς 415, στ. β'.)

Α. Πανός άνέγνωσε την «Καρδίαν», το γνωστόν βιβλίον του De Amicis, «του μεγάλου Ιταλού συγγραφέως, του όποιου το όνομα εις χαραγμένον με χρυσά γραμματα εις τας καρδίας των παιδιών». Και προσθέτει με ώραιαν εύγλωττίαν: «Όταν εδιάβαζα μεγαλοφώνως εις επήκειον της οικογενείας μου το έν αυτώ έξοχον διήγημα Άπό τα Άπέννινα εις τας Άνδεις, όλοι οι όφθαλμοί εδάκρυσαν, άόρατος δε δύναμις με ώθησεν εις της μητρός μου την άγκάλην ώσαν να μου έλεγε: Πόσον εύτυχής είσαι που έχεις μητέρα! Ένώ τώρα συ εύρίσκεσαι ύπό την πατριικήν τέσην, με όλα σου τα αγαθά, πόσοi άλλοι, (ως ο ήρωας του διηγήματος) ταλαιπωρούνται και ριψοκινδυνεύουν, μόνον και μόνον δια να κατορθώσουν να ίδουν την μητέρα των και ζήσουν έπειτα εύτυχεις!...»—Ο Μικρός Κοπηλάτης διηγείται τας εντυπώσεις του από την πρώτην του επίσκεψιν εις τόν γραφείον της «Διαπλάσεως» και από την άνάγνωσιν του πρώτου φυλλάδιου, το όποιον ήγόρασε. «Μίαν έσπέραν—λέγει—του Ιανουαρίου εκάμα σταθεράν άπόφασιν νάνέλθω και να λάβω πληροφορίας... Κτυπώ, και μετ' όλίγον ή θύρα ήνοιχθη. Εύρίσκομαι πρό κλίμακος, την όποιαν πρέπει νάναβώ. Οι πόδες μου τρέμουν, χάνω τόν θάρρος μου προς στιγμήν... Τέλος εισέρχομαι εις έν δωμάτιον και αγοράζω τόν πρώτον φυλλάδιον του 31ου έτους, το όποιον με κατεγοήτευσε και μ' εκάμεν εύθως εξ αρχής να σε υπεραγαπήσω. Βραδύτερον έγινε συνδρομητής και θα μείνω αιώνιως.»

Ο Ύπερασπιστής του Έθνους έχει μίαν αλησμόνητον εντύπωσιν από την άνάγνωσιν της προηγουμένης μας Κυριακής. Άλλά με τόν δίκην του! Διότι, χωρίς να τόν περιμένη, είδεν ότι αέδημοσιεύτο όλόκληρος ή άπάντησις του χωρίς να παραλείπεται ούτε νί, επειδή κατά την γνώμην του 'Αζαρία ήτο ή άστειότερα, και έπειτα τόνονά του εις τόν Α' Έπαινον. «Άδύνατον! λέγει. Να τόν πιστεύσω; Μοι εφαινετο όνειρον. Και όμως ήτο πραγματικότης. Θα μείνη άνεξάλειπτον εις την μνήμην μου...»

Ο Αϊγκλόν συνδέει την χαράν, την όποιαν τώ έπροξένησε τόν φυλλάδιον της Τριακονταετηρίδος μας, με την λύπην την όποιαν ήσθάνθη, όταν συγχρόνως άνέγνωσεν εις μίαν εφημερίδα «την οικτράν άποτυχίαν της Ελλάδος εις τόν Κρητικόν ζήτημα», Άλλ' εις την λύπην του, ήντλησεν εύθως παρηγορίαν από την Διαπλάσιν. «Διότι—γράφει,—ο μόνος παρηγόρος άγγελος είσαι σύ, ήτις ρίπτεις φωτοβόλους τας ακτίνας της έλπίδος, της ύπομονής, συ ήτις σφυρηλατείς πΰσαν νεαράν καρδίαν επί τόν πατριωτικότερον και μας εισάγεις εις την όδόν του καλού, ούτως ώστε άνδρούμενοι...»—και τα λοιπά, τα όποια εύκόλως έννοούνται.

Άπό τόν φυλλάδιον της Τριακονταετηρίδος και ο Όδυσσεύς Άνδροϋττος είχε την ζωηροτέραν ευχαριστήσιν αλλά και την ζωηροτέραν λύπην, διότι μόνον εις αυτό είδεν ότι είχε μεταβληθί ή ώρα της Έορτής, και αντί να γίνη έσπερις έγινεν άπογευματινή. «Και ενώ ούτω θα ήδυνάμην—λέγει—να παρευρεθώ κ' έγώ εις την έορτήν, εξ άμελείας να μην άναγνώσω εφημερίδα, έστερήθην αυτής της απολαύσεως. Τοϋτο ήτο ή τιμωρία δια την άμέλειάν μου!»—Ο Δάιμων της Έρήμου μονάθει εξάφνα εις τόν σχολείον ότι ήλθε τόν φυλλάδιον της Τριακονταετηρίδος. Φανταστήτε

την άνυπομονήσιν του έως να τελειώση τόν μάθημα! Άλλ' ως μας τα πη καλλίτερα ο ίδιος: «Μέλις εκτύπησε ο κώδων, ετό τέλος του μαθήματος, αρπάξω τόν καπέλλο, τα βιβλία, και πρώτος-πρώτος πετιούμαι έξω από την τάξιν, κατεβαίνω τρεις-τρεις τες σκάλες, όρμώ ετό θυρωρετό και επιτέλους παίρνω την Διαπλάσιν και φεύγω. Σ' όλον τόν δρόμον, όλω άνοιγα τόν φυλλάδιον και έρριπα ματιές ετό περιεχόμενον, και γι' αυτό καμμία δεκαριά φορές κόντευσα να πατηθώ από τ' άμάξια και πολλές φορές επήλθε συγκρουσις μεταξύ έμου και τών διαβατών. Επιτέλους φθάνω σπίτι και χωρίς να ιδώ κανένα, ξεκλόνουμαι ε' ένα καναπέ και αρχίζω να διαβάζω. Όσο διάβαζα, τα σάλια μου έτρεχαν από την καλλονή, από τόν πλούτο, από την γλύκα της Διαπλάσεώς μας. Τέτοιες ευχαρίστες εντυπώσεις νάχω και όταν θα διαβάζω τα άναμνηστικά τεύχη της πεντηκονταετηρίδος και εκατονταετηρίδος της Διαπλάσεώς μας! Άμήν!»

Ο Ταπεινός Κύριος άπαντά με καμμία δεκαριά τετράστιχα. Ίδου αι εντυπώσεις του από τόν φύλλον της Τριακονταετηρίδος της Διαπλάσεως:

Τι ώραιαι αι άπαγγελίαι και τα ποιήματα!
Τα έξαισιά της δράματα και διηγήματα!
Την εύχομαι εκ καρδίας χρόνους πολλούς να ζήση,
Τόν δε διευθυντήν της να τας εκατοσιήση.

Άλλ' αν και πεζός, ο Πλοίαρχος Νέμος τα λέγει πολύ ποιητικώτερα. Και αυτές έχει την ζωηροτέραν εντύπωσιν από την έορτήν της Τριακονταετηρίδος, όπως ζωγραφίζεται εις τόν άναμνηστικόν Τεύχος.—Ένας θρίκμος—λέγει,—που θα ζή δια τόν πολύν καιρόν. Ομοιάζει με την κεραυνοδόλον άστραπήν, ή όποια μέσα εις την άντάρα την φοβέραν μιας άνεμοζάλης και σκοτεινής καταιγίδος, φωτίζει και δείχνει εις την άπελπισμένην ψυχήν μας την ώραιότητα της φύσεως, που όσω και αν έσκεπάσθη από μαύρα και ζοφερά νέφη, ύπάρχει όμως, και απλώς μόνον φωτός ακτίνας άνάγκην έχει ν' άποκαλυφθί.

«Έτσι και ή Τριακονταετηρίς σου μας έδειξε σαν άστραπή, ότι δεν εσβέσθη όλότελα ή άγάπη του καλού και του ώραίου εις τόν Έλληνικόν λαόν, ότι ή ψυχή του δεν έχασε την πρώτη της δροσιά και ωραιότητα, αλλά έχει άνάγκην φωτός σαν του δικού σου, δια να φανή και να λάμψη μέσα εις τας άσχημίας που την περιβάλλουν.»

Είπε και μερικά άλλα άπαντήσεις εις αυτόν τόν σωρόν, πολύ ξεραι και τυπικαι, χωρίς τίποτε τόν εκτακτον. Νομίζω, ότι δι' αυτές δεν αξίζει να γίνη λόγος. Ας υποθέσωμεν ότι έχάθησαν.

Θέλετε τώρα,—ιδέα της Τρισεύγενης και αυτή,—να ιδώμεν μερικάς άπαντήσεις από τόν Δ' Σωρόν, πριν άνοίξωμεν τόν τρίτον; Ναι, καλλίτερα έτσι. Διότι ο τελευταίος σωρός εις πολύ ογκώδης, και αν τόν έπαίρναμε μονορούφι, θα κατανοούσε μονοτονία.

Ίδου ο μικρός μας φίλος Κοκός Σταυροίδης, ο όποιος μου γράφει από τας Βρυξέλλας. Προσθέτω αυτήν την λεπτομέρειαν, δια να έννοήσετε καλλίτερα τόν όνειρόν του. Λοιπόν ο φίλος μου Κοκός είδεν εις τόν ύπνον του τόν Βασιλέα του Βελγίου, ο όποιος, λέγει, τώ ενεχειρίσε δίπλωμα και πρόνομιον εύρεσιτεχνίας,— διατί νομίζετε; Δια τους τελειο-

γεγονός της αγρίας σφογής των 'Αρμενίων υπό των Τούρκων εν 'Αδάναις, Μερσίνη, 'Αλεξανδρέττα κτλ.»—'Ο *Λέων της 'Ερήμου* αναφέρει την πτώσιν του 'Αβδούλ-Χαμίτ, που δέν την χωρεί ο νους του.—Το *Φουκτόν Ναυάγιον* εθαύμασεν υπέρ πᾶν ἄλλο τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ θάρρος τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης.—'Ο *Ἀριστείδης Κανάρης*, τὸ δημοφήσιμα, τὸ ἔπος ἐκαμεν ἐδῶ μία ἡμέρη «περὶ τοῦ ἄνδ. κ. Βενιζέλου εἶνε ἱκανὸς νὰ διοικήσῃ τὸν 'Ελληνικὸν λαόν.»—'Η *Δεινοπαθουμένη 'Ελλάς* τὴν ἐπισκεψίην της εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κων/πόλεως, —καὶ ἄλλοι ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα, τὰ ὅποια δέν ἔγω τόπον ν'ἀναφέρω. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αἱ παραλειπόμεναι ἀπαντήσεις δέν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Καὶ ἐρχομαι εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ σωροῦ αὐτοῦ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν φίλον μας *Ἀντόρην*. Καὶ εἰς αὐτὸν, τὴν μεγαλειότεραν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἕνα ὄνειρον: «γλυκὸ ὄνειρον, τὸ ὄνειρον τοῦ 'Ελληνισμοῦ.» Εἶδε, λέγει, ὅτι ἡ 'Ελλάς ἀπέκτησε στρατὸν ἀξιόμαχον ἐκ 500,000, καὶ στόλον ἰσχυρὸν ἀπὸ 400 κομμάτια, ἐξ ὧν τὰ 100 θωρηκτά. Τὰ λοιπὰ, τὰ φαντάζεσθε εὐκολα. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι οἱ στρατοὶ καὶ οἱ στόλοι δέν γίνονται οὔτε μὲ ὄνειρα, οὔτε μὲ μαγικοὺς καθρέπτας. Γίνονται μόνον μὲ τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἀθόρυβον καὶ ἀκοίμητον πατριωτισμὸν, ὁ ὅποιος δέν ξέρει μεγάλη λόγια, ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε κάμνει τὸ καθήκον του. Αὐτὰ μοῦ παρήγγειλε νὰ σὰς γράψω ἡ κυρία Διάπλασις.

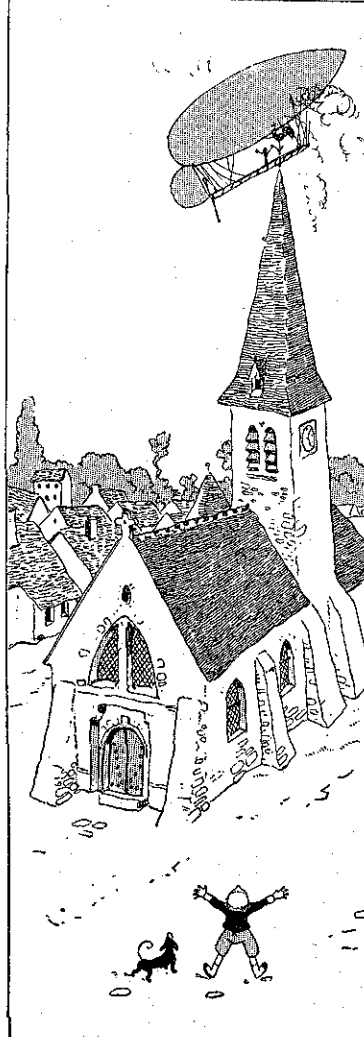
Ἐπιστρέφω εἰς τὸν τελευταῖον σωρόν. Εἶδατε ποτὲ σὰς ἀεροπλάνου; 'Ο φίλος μου *Μαρκήσιος Βιλμέρ*, ὁ ὅποιος μένει εἰς τὴν Γαλλίαν, εἶδε... Καὶ φυσικὰ, αὐτὸ τοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλειότεραν ἐντύπωσιν, προ πάντων τὴν στιγμήν που ἐσκάλωσεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς καμπαναριοῦ...

Τὸ *Φιλὶ τῆς Μάννας* διηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ μίαν τοῦ ἐπισκεψίην εἰς τὰς Πυραμίδας τοῦ Καίρου.—'Η *Γαλανή μας Σταυροφόρα* εθαύμασε τὴν θαυματουργὴν εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου «μὲ τὰ ἄπειρα καὶ ἀνεκτίμητα ἀφιερώματα τῶν διαφόρων Χριστιανῶν καθὼς καὶ ἀλλοθῶν».—'Η *Δροσόλουστος Ἀγγή*, καθημένη πάντοτε εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς βουνοῦ, «εἰς τὴν σιγὴν ἐκείνην, ἡ ὅποια κάμνει τὸν ἄνθρωπον ν'ἀνατριχιάζῃ», ἤκουσεν ἔξαφνα τὴν γλυκεῖαν φλογεράν ἑνὸς βοσκῶ. «Ἐτρῆξε τότε τὸν εἶδε που ἔπαιζεν, «ἐνῶ γύρω του ἦσαν ξαπλωμένα κατάλευκα ἀράνια, ἀκρωμένα τὴν ἀληθῆς θεῖαν μουσικὴν». Ἴδου πραγματικῶς μία ἐντύπωσις ἀγνή, ὠραία καὶ ζωηρά.

'Ο *Παρήγορος Ἄγγελος* εθαύμασεν ἕνα σκύλον, τὸν ὅποιον εἶδε φορτωμένον μ' ἕνα καλάθι, νὰ πηγαίνει φαγητὸν εἰς ἕνα χωλὸν γέροντα.—Τὸ *Πουλίκι τῆς 'Ερήμου* ἀπήγγησε μίαν ἡμέραν τοὺς μικροὺς μαθητὰς ἑνὸς χωριοῦ, οἱ ὅποιοι, κατενοουσιασμένοι φαίνεται ἀπὸ πατριωτικὰ λόγια τῶν δασκάλων, ἔπαιζαν τὸν πόλεμον. Τότε τοὺς ἔδωκεν ὀλίγα λεπτὰ. «'Αὐτὸ τί χάρα μὰς! λέγουν καὶ τὰ παίρνουν.—Γιατί;—Γιατί ὁ δάσκαλος μὰς εἶπε πῶς ἂν εἴχαμε λεπτὰ, θὰ παίρναμε τὴν Πόλιν. Τώρα θὰ πάμε, θὰ τοῦ δώσωμε αὐτὰ τὰ λεπτὰ, καὶ

θὰ πάρουμε τὴν Πόλιν.» Νοστιμώτατον!—Τὸ *Ζήτω ἡ Χίος* διηγεῖται πῶς οἱ δικοὶ μας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπεδιόρθωσαν διὰ νυκτὸς τὸν «Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» καὶ ἔλαβαν κατοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ πείσμα τῶν Λατίνων καὶ τῶν 'Αρμενίων. (Τὶ περίεργα πράγματα!)—'Ο *Κ. Γ. Πλάκας* περιγράφει ὠραϊότατα μίαν δύσιν τοῦ ἡλίου, συμπίκτουσαν πρὸς τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης. Καὶ ἐπιλέγει: «'Όταν θυμηθῶ τὸν παράδοξον αὐτὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν δύο ἀστρων, νομίζω πῶς παρευρέθηκα σὲ μίαν τραγικὴν οὐράνια μάχην, σὲ μίαν φανταστικὴν μονομαχίαν, που ὁ ἀδύνατος θὰ ἐνίκουσε τὸν δυνατὸν καὶ θὰ τὸν ἐγκρέμιζεν εἰς ἕνα χεῖμαρρον ἀπὸ φλόγες!»—'Η μηχανὴ τοῦ ἀτμοπλοίου, μὲ τὸ ἔπος ἐταξείδευσε κάποτε ἡ *Ἐορτὴ τῆς Σημοσίας* ἀπὸ Αἰγίνης εἰς Πειραιᾶ, ἔπαθε βλάβην, ἔκαμε κρότον καὶ τὸ ἀτμόπλοιο ἐσταμάτησε. «Φαντασθῆτε τὸν θόρυβον, ὁ ὅποιος ἤκολούθησε μετὰ τὸ τοιοῦτον γεγονός!» Σχεδὸν ναυάγιον δηλαδὴ!—'Ο *Μαυροθαλασσίτης* εἶχε φέτος μίαν, τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς του ὅλης. Διὰ πρώτην φοράν ἐξενιτεύθη, ἄφισε τοὺς γονεῖς του, τὸ σπίτι του, τὴν πατρίδα του... Δέν θὰ λησμονήσῃ προπάντων ποτὲ τὴν στιγμήν που ἐπῆγε νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας του. «Ἐπήγαινα, λέγει, νὰ ζήσω μόνος μου, ἐλεύθερος—ἀλλὰ πόσον μοῦ ἐκόστισε αὐτὴ ἡ ἐλευθερία!»—'Ο *Ἐπικουρείος Ἀπόλλων*, εἰς μίαν ἐκδρομὴν, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ παρασταθῇ εἰς ὠδικὸν ἀγῶνα δύο ἀηδόνων, αἱ ὅποια ἀπὸ συνηγωνίσθησαν εἰς τὸ ἄσμα ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἐπέπεσαν ἐναντίον ἀλλήλων καὶ ἐφρονεύθησαν καὶ αἱ δύο! «Τὸ περίεργον εἶνε, λέγει, ὅτι ἐνῶ τῆς μιᾶς ὁ λόρυγξ εἶχε καταξέσχιθῇ, τῆς ἄλλης οὐδεμίαν βλάβην ἔφερε. Τὶ ἄρα γὰρ εἶχε συμβῆ; Μήπως ἡ νικηθεῖσα, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ αἰσγὸς της, ἠτύχτησεν; Ἄγνοῶ!»—'Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

Θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ τώρα νὰ παρατρέξω μερικὰς ἀπαντήσεις, διὰ τὰς ὅποιας θὰ ἔπρεπεν ἴσως νὰ γίνῃ περισσύτερος λόγος, ἐὰν ἄλλαι καλλιτέραι δέν ἐκαπαρῶριζαν τὸν ὑπολειπόμενον χῶρον. Αἱ καλαὶ αὐταὶ ἀπαντήσεις εἶνε: τοῦ *Ἐξορίστου Βασιληᾶ*, ὁ ὅποιος μὰς διηγεῖται ἕνα πάθημά του... δημοσιογραφικόν—τῆς *Ἀργυρᾶς Πανσελήνου*, ἡ ὅποια συνέφαγε κάποτε μὲ κάτι καλοὺς καὶ πτωχοὺς ἀνθρώπους—τῆς *Δέας*, ἡ ὅποια περιγράφει τὴν πυρκαϊάν καὶ τὴν καταστροφὴν μιᾶς πτωχικῆς κατοικίας—τῆς *Ἠθοῦς τῆς Λίμνης*, ἡ ὅποια εἶδε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ἀνατομεῖον τὸ πτώμα μιᾶς γοαίας, —φρίκη!—που ἐζητιάνευε πρὶν ἐκεῖ-ἀπέξω—τῆς *Ἠλιακῆς Ἀντινός*, ἡ ὅποια ἐκθέτει τὰς ἐντυπώσεις της ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κενοταφιοῦ τοῦ Λεωνίδα εἰς τὴν Σπάρτην—τοῦ *Ἰσιδώρου Νικολαΐδου*, ὁ ὅποιος περιγράφει ζωηρότατα τὴν πυρκαϊάν μιᾶς ὠραίας Ἐκκλησίας—τοῦ *Παροδορῶμου*, ὁ ὅποιος διηγεῖται τὸν σπαρακτικὸν πνιγμὸν ἑνὸς παιδιοῦ—τῆς *Γλυκεῖας Ἀμμουδιάς*, ἡ ὅποια κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ μίαν ὠραίαν ἐλεημοσύνην—τοῦ *Δημ. Π. Μπαμπάνου*, ὁ ὅποιος εἶδεν ἕν αυτοκίνητον νὰ παρασύρῃ καὶ νὰ τραυματίζῃ σοβαρῶς ἕνα παιδάκι—τῆς *Ἀργυρᾶς Παύλης*, εἰς τὴν ὅποιαν ἔκαμε κάποτε μεγάλην ἐντύπωσιν «ἕνα κίκνιο ἐξοχικὸ σπιτάκι βουτηγμένον μέσα σὲ μίαν παχειὰ πρα-

Ἐσκάλωσεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς καμπαναριοῦ... (Σελ. 418, στ. α')

σινάδα ἀπὸ πολλὰ καὶ πολὺ ὑψηλὰ δένδρα»—τῆς *Πνοῆς Ψυχορραγούντος Ἀγγέλου*, ἡ ὅποια θλ:δεράν ἐντύπωσιν διηγεῖται καὶ ἐπιλέγει: «τὰ μικρὰ χαρμόσυνα γεγονότα ἂν τιπαίρουνται χωρὶς ἐντυπώσεις, διότι—ἀλλοίμονον!—ἡ δυστυχία ἀφίνει ἀναμνήσεις πλέον ἀνεξάλειπτους τῆς εὐτυχίας»—καὶ τέλος τῆς *Μελαγχολικῆς 'Ονειροπόλου*, ἡ ὅποια, ἀπὸ ἕν περιστατικόν, ἔβησε «τί θὰ πῆ πραγματικὴ δυστυχία καὶ ὄρρανια».

Τὸ *Ξενητεμένο Πουλὶ*, ἀπὸ τὸ Μοντρεάλ τοῦ Καναδά, εἶχε φέτος τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ἕν ἀνάκτορον ἐκ πάγου (Ice-Palace), τὸ ὅποιον κατεσκεύασαν τὰς Ἀπὲκρεω παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λεγομένου Βασιλικοῦ Βουνοῦ, πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως. Θὰ ἦτο πραγματικὴ ὠραῖον, ἂν κρίνω καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα του, που μὰς στέλλει ἐπὶ δεληταρίου.

'Η *Ποιμενικὴ Φλογερά*, τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της, ἔλαβε δῶρον ἀπὸ τὸ μπαμπὰ της μίαν μεγάλην κούκλαν, πολὺ εὐμορφην, σὰν ἀληθινὸ παιδάκι, μὲ γαλανὰ μάτια, μὲ καστανὰ μαλλιά, ὄλο μπουκλίτσες, ἀλλὰ μὲ φόρεμα πολὺ πτωχικόν, τσίτσινον, που δέν τῆς ταίριαζε διόλου. Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογερά* συμπεραίνει «μὲ τὸ μικρὸ της μυαλὸ» ὅτι αὐτὸ ἔγινεν ἐπιτήδες, διὰ νὰ μάθῃ νὰ ράπτῃ. Καὶ πραγματικῶς, μὲ τὸ νὰ κάμνῃ τὰ ὠραῖα ἀσπρόρρουχα καὶ τὰ ταιριαστὰ φουστάνια τῆς μεγάλης αὐτῆς κούκλας, ἔμαθε ραπτικὴν σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Μπράβο της!

'Ο *Ἀάτσης τοῦ 'Ωραίου* περιγράφει ἐνθουσιωδῶς «τὴν ἱερὰν κοιλιάδα τῆς ἀρχαίας 'Ολυμπίας», τὴν ὅποιαν φέτος ἐπεσκέφθη. Τὸ ὕψος του ὑπενθυμίζει τὰ ὀδοιπορικὰ βιβλία τοῦ κ. Παγανέλη μὲ τὸν πολὺν ρομαντισμὸν.—'Ολιγώτερον ρομαντικὴ, ἂν καὶ ἐπίσης ἐνθουσιωδῆς εἶνε ἡ ἐντύπωσις τῆς *Ἐλπίδος* ἀπὸ τὸν Ἐρμῆν, τὸ ἀθάνατον ἀριστοῦργημα τοῦ Πραξιτέλους. Μὲ τὸ δίκυρον της λέγει, ὅτι ἡ θεὰ του εἶνε ἡ μεγαλητέρα ἐντύπωσις ὅχι πλέον τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἀλλὰ ὅλης τῆς περασμένης ζωῆς της.

Τὴν 23 π. Ἀπριλίου, ἕνας καθηγητῆς, θεῖος τῆς *Ἐλληνίδος Κυριακῆς*, ἔωρτασε πλὴν τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς του, καὶ τὴν τριακονταετηρίδα τοῦ διδασκαλικοῦ σταδίου του. Καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὰς περιγράψῃ τί ἠσθάνετο ἡ φιλόστοργος ἀνεψία του «βλέπουσα αὐτὴν νὰ δέχεται μετὰ συγκινήσεως τὰ δῶρα, τὰς ἀνθοδέσμας, τὰς εὐχὰς, τὰς προσφωνήσεις τῶν φίλων του, τῶν συναδέλφων του, τῶν πρῶν καὶ νῦν μαθητῶν του.» Ἐντύπωσις σεμνὴ καὶ εἰλικρινῆς.

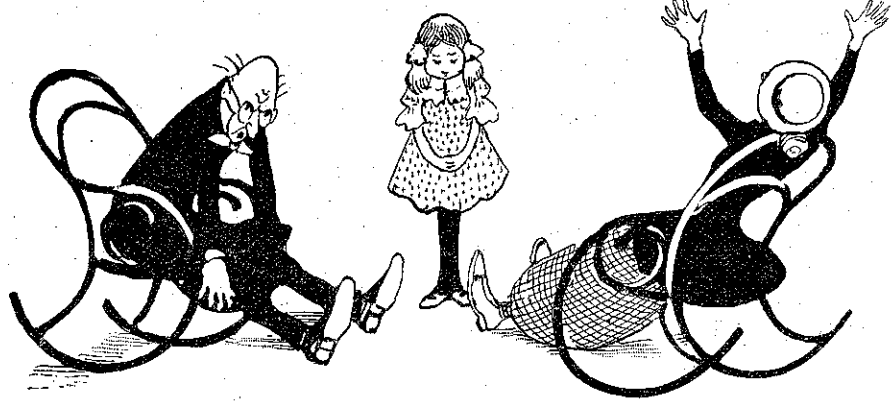
Τὸ ἔτος αὐτὸ, ἡ *Παλλὰς* εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ τὴν ἀγαπητὴν της Γιαγιάν. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸν θάνατον αὐτὸν; Τὶ ὠραῖα που τὸν περιγράφει εἰς πέντε τετράστιχα! Καὶ ὁ ἀδελφὸς της, τὸ Σκότος, ἂν καὶ δέν εἶνε ποιητῆς, δέν ἠσθάνθη ὀλιγώτερον αὐτὴν τὴν στέρησιν, ἡ δὲ μελαγχολικὴ του ἀπάντησις μαρτυρεῖ τὸν ἀγιάτρευτον πόνον τῆς ψυχῆς του.

'Η *Παπαρούνα* περιγράφει παραστατικώτατα «τὴν τεραστίαν, τὴν τρομακτικὴν, τὴν καταπληκτικὴν κίνησιν τῶν Ἀθηνῶν» μίαν Κυριακὴν ἀπόγευμα, ὅταν ἡ ζέστη εἰς τὴν πόλιν ἦτο πνιγερὰ καὶ ὄλος ὁ κόσμος ἐσπευδε μὲ τὰ τραμ

νάναπνεύση εἰς τὰς ἐξοχὰς. Ποῦ νὰ εὕρῃ θέσιν! Εἰς ὄλουσ τοὺς σταθμοὺς ἐγίνετο ἕνα κακὸ!—Καὶ ὁ *Ἀθανάσιος Διάκος* ἐπίσης, ὁ ὅποιος διὰ πρώτην φοράν φέτος ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, εἰμεινεν ἐκπληκτος πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς κινήσεως, ἡ ὅποια κορυφούται εἰς τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας, ὅπου καταλήγουν καὶ ἀφ' ὅπου ἐκκινοῦν ὄλα τὰ ἠλεκτρικὰ τραμ. Ἐκεῖ εἶνε τῶντι ὁ γενικὸς Σταθμὸς.

Ἦκουε διὰ πνεύματα καὶ διὰ μαγείας Πνευμάτων ἡ *Ἰωάννα Δενδροῦ*, ἀλλὰ δέν ἐπίστευε τίποτε. «Ὅσο καὶ ἂν τῆς ἐπιπίλιζαν τὸ μυαλὸ», αὐτὴ ἐπέμενε νὰ τὰ θεωρῇ παραμύθια. Μίαν ἡμέραν ὅμως, που τῆς εἶχαν διηγηθῇ πάρα πολλὰ θαυμάσια καὶ φοβερά, τῆς συνέβη κατὰ ἐκπληκτικόν. Ἦτο, λέγει, μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐνεδύετο, ὅταν ἔξαφνα ὄλα τὰ πράγματα—παπούτσια, κάλτσες, βούρτσες, φαλλίδια, ποτήρια κτλ.—ἤρχισαν νὰ πετοῦν καὶ νὰ χορεύουν τριγύρω της, ὡς νὰ τὰ ἐσφενδόνιζε κάποιον ἀόρατον χεῖρ ταχυδακτυλοῦργου. Θὰ ὑποθέσετε, ὅτι ἀπὸ τότε πιστεύει τὰ πνεύματα. «Ὅχι, διόλου! Τὸ πάθημά της δέν ἦτο παρὰ ὄνειρον, τὸ ἔπος ὠφείλετο ἀπλῶς εἰς τὰς τρομακτικὰς διηγήσεις τῆς ἡμέρας. Τῆς ἔκαμε ὅμως μεγάλην, πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ἦτο «ζωηρὸν ὡς πραγματικότης».

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις. Μὲ πολλὴν χάριν ἡ *Μικρούλα Τσαλαρά* διηγεῖται πῶς ἀπερρίφθη εἰς τὰς εἰσιτηρίους της ἐξετάσεις διὰ τὴν Α' τοῦ Ἑλληνικοῦ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον «τὴν κτεδιάζεν εἰς ἑνὸς ἔτους ἀκόμη Δημοτικὸν Σχολεῖον». Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ ἔκαμε μεγαλειότεραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν παπποῦ της «που παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν», καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίδα παιδαγωγὸν της, «που κατελήφθη ἀπὸ νευρικὴν κρίσιν, πολὺ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ βρετανικὸν φλέγμα». Καὶ ἡ *Μικρούλα Τσαλαρά* ἐπιλέγει εὐφύστατα: «Ἡ ἐντύπωσις τῶν ἄλλων εἶνε ἡ

Ἐπαρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν... (Σελ. 419, στ. β')

ζωηροτέρα μου ἐντύπωσις. Φαίνεται ὅτι ὅταν παθαίνομεν τίποτε τέτοιο εἰς τὸ Σχολεῖον, οἱ ἄλλοι λυποῦνται περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐπιτέλους ἐγὼ ἔχασα τὸν χρόνον. Δικὸς μου δέν ἦταν; Διατί οἱ ἄλλοι νὰ κάμνουν σὰν νὰ τὸν ἔχασαν ἐκεῖνοι; Τὶ χαριτωμένη ἀσυναίσθησις! Ὁ *Ἐθνομὸς Ἐρωϊσμός* ἐδιάβασε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐφημερίδα: «Ἐγέννησις τέρατος: Μία γυνὴ εἰς τὴν Λάρισσαν ἔτεκε τέρας ἔχον τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, ῥάμφος πτηνοῦ, στόμα ζώου, καὶ τέλος ὄλα λαγωῦ, ἀνωρθωμένα πρὸς τὰ ἄνω». Καὶ ἐπιλέγει: «Ἐ, τί νὰ σὰς πῶ! ἐσυγχώρησα ὄλα τὰ σφάλματά μου ὅταν εἶδα τοιοῦτον

σφάλμα του Θεού! Προς Θεού, Θεέ μου, τί άσυγγώρητα λάθη είνε αυτά;» — Αυτό είνε που λέγομεν άκριτως... Παιδικόν Πνεύμα έκ του φυσικού!

Το Δάρνης Κλωνάρι έχει μίαν έντύπωσιν, ή όποία έλέγχει πραγματικώς παρατήρησιν λεπτοτάτην. «Έστεκόμουν, λέγει, μιά μέρα εις τό παράθυρόν μου και έκύτταξα δύο άτσιγγανάκια που έπερνούσαν. Το ένα, κοριτσάκι έως έξ έτών, έκρατούσε στο ένα χέρι μιά βέργα με την όποιαν έπείραζε τό αδελφάκι του—πολύ μικρότερό του, — και στο άλλο ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Έφαινετο άμέριμνο κι' εύτυχισμένο. Έξαφνα άπ' τό άντικρυτό πεζοδρόμιο είδε να περνά μιά κυρία πολύ καλοσυνδυμένη. Έτρεξε άμέσως άπό πίσω της. Στο πρόσωπό του έκωγραφήθη κατήφεια και ήρχιτε— με τά θερμότερα βέβαια λογάκια, — να ζητή έλεημοσύνη. Η

έπήγα σίτι, με χαρά έτρεξα 'στη μαμά περιμένουσα τους έπαίνους της. Η μαμά έκύτταξε τον μόνον κακό βαθμό που είχα και είπε: «Αυτό δέ; δέν είμπορούσε άρά γε να λείπει;» «Έφυγα και έκλαψα κρυφά.

«Υστερα όταν ήλθε κι' ο μπαμπάς του τον έδωκα, αλλά με κάποια δειλία τώρα.

«Έκεινος, άφου έστήλωσε τά μάτια του 'στο ίδιο σημάδι, μου είπε: «Καλά, άλλ' αυτό δέν έπιθυμούσα να τό ιδώ.» Τώρα πιά έκλαψα φανερά.

«Πώς λοιπόν; κανείς, κανείς δέν εύχαριστήθηκε; ούτε διευθύντρια, ούτε μαμά, ούτε μπαμπάς; τόσο κόποι, τόσο μελέτη αξιώνονται ένεός χλιαρού «καλά», ένώ μιά μικρή άμέλεια τιμωρείται με τόσο επίπληξη; τόσο καλοί βαθμοί χάνονται μπροστά σ' ένα κακό;

«Έτσι πάντα, μου είπε τότε μιά τρυφερή άπ' έπάνω μου φωνή, έτσι κι' ή μεγαλύτερες καλωσύνες άφανίζονται μπροστά σε μιά κακία.» Πολύ ή, ώ! πολλή μεγάλη έντύπωσι μου έκαμαν τά λόγια αυτά, τόσο μεγάλη έντύπωσι, όση πίκρα μ' έπότισε εκείνη την ήμέρα ο ένας και μόνος κακός μου βαθμός!..»

Μένει ή τελευταία άπάντησις. Της Φράκης τ' Αργιολούλοδο στέλλει αυτό τό άριστουργηματάκι: «Βασανίζω άπό χθές τό κεφάλι μου δια να ένθυμηθώ την ζωηρότεραν έντύπωσιν. Την κυνηγώ τόσες ώρες και επί τέλους την έφθασα... καθισμένη εις ένα μεγάλο βυσσινί τριαντάφυλλο. Είνε μιά τεραστία πολύχρωμος πεταλούδα. Τέτοια που δέν έχω ξαναϊδθί. Καλύπτει όλα τά πέταλα και στραγγίζει τό μέλι της καρδιάς των. Δέν είνε άπό τό είδος των χρυσαλλίδων που τόσο θαμβώνει τό φώς, ούτε άπό τες διαφανείς άσπρες, των όποιων ή ύπαρξις δέν είνε παρά αϊθήρ.

«Έπάνω εις τό βυσσινί όλοσηρικόν του ρόδου λάμπει σαν τ' ανατολίτικα συντέφια. Και γελούν εις τον ήλιον αι άθικτοι άνταύγειαι των πτερύγων της. Είνε εκεί κυαναί άποχρώσεις μετά φαιοχρόσων κηλίδων, και γύρω έλαφρόν κυματιστόν πένθος.

«Θέλετε και τ' όνομά της; Μαχάων.

«Τά όνόματα— εδιάβασα — έχουν μυστηριώδη σχέσιν με τά πράγματα. Πρέπει να είνε αληθές. Το πιστεύω καθώς την βλέπω να διαγράφει έλιγμούς, όπως ο Μπλεριώ με τό άεροπλάνον του.

«Τώρα διαβαίνει τό στενόν της Μάγνης, — άπό τον άντικρουνόν τοίχον εις τον άνθισμένο έξώστην, όπου κάθομαι και ρεμβάζω. Το σελήμι, αναρριχητικόν φυτόν τροπικής βλαστήσεως έδω, πυκνώνεται εις τας κιγκλίδας του και τά μώβ άνθη του την προσείλυσαν.

«Ένώ πετά, σκέπτομαι πως είνε δυνατόν να γίνη δική μου. Μέσα εις ένα ψάθινο καπέλλο θα γίνη αιχμάλωτος, έπειτα κάτω άπό ένα ποτήρι— αντιπροσωπεύον τό γυάλινο καλάτι του παραμυθιού,— θα πεθάνη τον βραδόν θάνατον των ώραιών.

«Η Μοίρα ή κακή και άόρατη είμαι εγώ. «Καθώς ξεψυχά, όλον τό ποτήρι γεμίζει άπό την άγωνίαν της. Τά γύρω κρύσταλλα είνε ένας άτελειώτος καθρέπτης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝ. ΛΑΖΑΝΑΣ Βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον 'Ωνάποπος 'Αχιλλεύς Είς τον 114ον Διαγωνισμόν των Δύσεων [18ε Διάπ' ασιν 1909, σ λ. 346]

Η Ζιχλά Χανούμ περιγράφει ένα πτωχικό μνηματάκι, που της έκαμε μεγαλειότεραν έντύπωσιν άπό όλα τά μεγαλοπρεπή μαιτωλεία που τό έτριγύριζαν. Διότι, — λέγει, — αείχε ένα μοναδικό στολίδι, που θα τό έξήλευαν και οι καλλίτεροι τάφοι: μιά τριανταφυλλά γεμάτη, φορτωμένη τριαντάφυλλα. Ο άέρας την έγερνε ήσυχά στην άγραφή πλάκα, και τά μαδημένα πέταλα των τριανταφύλλων έπεφταν έπάνω της σαν χιόνι τριανταφυλλί. Δέν είχεν επίτύμβιον τό μνηματάκι εκείνο' και όμως εγώ εδιάβασα εκεί τό θάνατον όνομα της άναμνήσεως, ή όποία έρχεται συχνά να χύση τό δάκρυ της στη ρίζα της τριανταφυλλιάς. Και τό δάκρυ εκείνο φαίνεται ότι ριζώνει και τρέφει τό έρμηνο δεντρολάκι' και εκείνο εύγνώμον στολίζεται με τά πλά εύμορφα άνθη του, σαν να θέλη να διαβεβαιώση εκείνον, του όποιου σκιάζει τον ήσυχον ύπνον, ότι δέν τον λησμονούν.» Ποιητικώτατον!

Η άπάντησις της Άννας Γ. Θεολογίτου άποτελεί ένα χαριτωμένο διηγηματάκι, πολύ άληθινόν και με βαθύτατον νόημα. Δέν πρέπει να παραλείψω ούτε λέξιν:

«Ητο ή 9η Φεβρουαρίου. «Ανυπόμονη— όπως δά και κάθε μαθήτρια— να ιδω τους βαθμούς μου, έλαβα την τέλμη να ζητήσω τον έλεγχο μου άπό την κ. διευθύντριαν μου. Η διευθύντρια μου εύρε τον έλεγχο, έρριξε μέσα μιά ματιά, έσήκωσε τό κεφάλι της και μου είπε: «Καλή είσαι, αλλά μπορούσες να ήσο καλλιτέρα». Ένωλώσα ότι τά μάτια μου πλημμύρισαν άπό δάκρυα και έφυγα γρήγορα να μη με ιδή. Όταν τό μεσημέρι

πόνου. Έπειτα αι κεφαίαι κλίνου... Έπάνω εις τά διαφανή περα δύνου τά όράματα των χρωμάτων. Μέσα εις τό θαμβόν ποτήρι: ακούεται ο έλαφρός θρούς της έγκαθειρκτου ψυχής...»

Έτσι τελειώνει ή Κυριακή μας. Έβείναμεν όλην την ήμέραν εις τό Φάληρον, και τό βράδυ, επιστρέφαντες εις τας Άθήνας, παρεδώσαμεν τ' Αποτελέσματα εις την κυρίαν Διάπλασιν, ή όποία άπονέμει τά Βραβεία και τά Έβσημα ως εξής:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Της Φράκης τ' Αργιολούλοδο [20ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άννα Γ. Θεολογίτου [15ε]. — Ζιχλά Χανούμ [12ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάρνης Κλωνάρι [12ε]. — Έθνικός Έρωτιούδς [10ε]. — Μικρούλα Τραλαρά [8ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [5ε] εις έκαστον): Πλοίαρχος Νέμος. — Σιάτλακ. — Σεντεμένο Πουλί. — Ποιμενική Φλογέρα. — Δάρις του 'Ωραίου. — Ελαίς. — Έλληνίς Κυρία. — Παλλάς. — Παπαρούνα. — Αθανάσιος Αϊάκος. — Ιωάννα Δενδρού.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [3ε] εις έκαστον): Ηλίας Α. Πανός. — Δαίμων της Έρήμου. — Κίρκη. — Πλοίσι-Παρίς. — Λόφος του Γάγνου. — Αγοροκόριτος. — Βασίλισσα των Έλλήνων. — Βάρνα ιού Κανάρη. — Αροσόλοστος Αδγή. — Κ. Γ. Πλάκας.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS)

Γ'. (Συνέχεια).

Έφθασε τέλος ή Μαριέττα εις τό πάρκον Μινσώ και έσταμάτησεν έμπροσθεν κομφής κατοικίας, αλλά πριν κτυπήση την θύραν, ήσπάσθη, τον φίλον τον όποιον έμελλε να χωρισθί δια παντός.

Μόλις έπέισε τό κομβίον του ήλεκτρικού κώδωνος, ύπηρέτης με όικοστολήν ήνοιξε την θύραν, και τότε ο Φασουλάκης, ο άχάριστος Φασουλάκης, άπολακτιζών την μικράν ζητιάναν, ώρμησεν ως βέλος προς την κλίμακα, ήκούσθησαν δέ μετ' όλίγον τά φαιδρά του γαυγίσματα και φωναι περιχαρείς και έκπληκτοι, έπαναλαμβάνουσαι: Αζώρ! Αζώρ!

Ο ύπηρέτης με την ώραιάν κοκκίνην στολήν έβαλεν ένα φράγκον εις τό χέρι της Μαριέττας, και άπαθήσας αυτήν σκαιώς, επανέκλεισε την θύραν με όργήν.

Όταν ή μικρά εύρέθη κάλιν εις τον δρόμον, ήσθάνθη τόσην λύπην, όσην ουδέποτε άλλοτε εις την ζωήν της.

Διατί; Η γλισχρότης; άρά γε της άμοιδής την έλύπησε τόσον; Όχι! δέν εγνώριζεν άρεστιά την αξίαν του χρήματος και δέν είδιδε πολλήν σημασίαν.

Μήπως ήτο ή ιδέα ότι θα έκαμε τώρα μόνη της τον μακρόν δρόμον, τον όποιον διήνυσε πριν με την συντροφίαν του άγαπητού σκύλου; Άλλ' ήξευρε καλά ότι έπρόκειτο να τον άφιση εκεί...

Όχι! Το μόνον που έθλιβε την καρδίαν της ήτο ή άχαριστία του Φασουλάκη, ο όποιος, χωρίς θωπειάν, χωρίς βλέμμα, την είχεν έγκαταλείψει δια να

επιστρέψη εις τους πλουσίους του κυρίου, τους όποιους έπρότιμα άπό αυτήν. Αυτό, ώ, δέν ήμπορούσε να τό υποφέρη! Δέν τους άγαπούσε λοιπόν τους πτωχούς μικρούς του φίλους, οι όποιοι τόσας ήμέρας έμοιράσθησαν μαζί του τό ψωμί των, άρίνοντες συχνά εις αυτόν τό μεγαλύτερον μερίδιον; Έλησημόνει λοιπόν ότι χωρίς την Μαριέτταν, θα έφορούσε πνιγμένος άπό τά κακά παιδιά που τον είχαν δέσει; Δέν ένθυμείτο πλέον την συμπάθειαν, με την όποιαν τον μετέφερε, πληγωμένον και έλεεινόν, μέχρι της σοφίτας; Είς μάτην λοιπόν ο Άνδρικός τον έπαιρνε εις τό κρεβάτι του και τον έσκέπαζε με ό,τι είχε δια να μη κρυώνη;

Ω, τί κακόν πράγμα που είνε ή άχαριστία! ώ, πόσον δυστυχής κάμνει τους ανθρώπους!

Όχι μόνον άποξηραίνει την καρδίαν εκείνου, ο όποιος την άφίνει να εισχωρήση έντός του, αλλά γεμίζει κικρίαν κι' εκείνον ο όποιος ύποφέρει έξ αούτης, τον άπογοητεύει τον άποθαρρόνει να κάμνη τό καλόν εις τό μέλλον, και συχνότατα μεταβάλλει τον άγαθόν και φιλόστοργον άνθρωπον εις ψυχρόν και σκληρόν έγωίστην.

Η Μαριέττα δέν άνέλιεν ούτω τά αίσθήματά της, άλλ' έλυκείτο, ύπέφερε πολύ, ο δέ Φασουλά-

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [2ε] εις έκαστον): Μικρός Κοπηλάτης. — Ελεύθερος Έλλην. — Δάκρυ Υποδόλου Έλληνας. — Όνειρον των Έλλήνων. — Ακάνθινος, Στέφανος. — Χουριέτ. — Αντίοτης — Πουλάκι της Έρήμου. — Μανροθαλασσίτης. — Έπικούρειος Απώλων. — Ηχώ της Αίμης. — Αργυρά Πρόμνη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (με [ε] εις έκαστον): Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Έάν ή έκλογή άφίνετο εις σάς, τί δώρον θα έξητούσατε δια την προσεχή Πρωτοχρονιάν;»

Αί άπαντήσεις πρέπει να είνε γραμμένα καθαρά εις χωριστόν φύλλον χάρτου και να έπιγράφονται «Απάντησις εις την 30ην Κυριακήν της Διαπλάσεως». Τας άπαντήσεις των μη έχόντων ψευδώνυμον, πρέπει να συνοδεύη δεκάλεπτον γραμματόσημον. Αί άπαντήσεις δέν στέπει να ύπερβαίνου κατά την έκταση, την σήμεραν βραβευομένην. (Μετρήσατε τας λέξεις δια να μην άποκλεισθήτε). Αί άπαντήσεις είνε δεκται μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1910. Δια τά Βραβεία, σάς παραπέμπω εις τον Όδηγόν.

Κατ' εντολήν της Διαπλάσεως.

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

κής ήτο ή μόνη αίτία της λύπης της.

Η επιστροφή τη έφαινετο τώρα άκόμη έπιπονητέρα. Έάν δέν έφοβείτο μην άνησυχήση ο Άνδρικός, θα έκάθητο εκεί εις ένα πάγκον του πάρκου, δια να χύση όλα τά δάκρυα, τά όποια την έπνιγαν.

Άλλ' έπρεπε να περιπατήση, να έπιστρέψη...

Καθ' ήν στιγμήν άπεμακρόνετο άπό τό κιγκλίδωμα του μεγαλοπρεπούς μεγάρου, όπου είχεν άφιση τον σκύλον της, μιά αναφώνησις οίκτου την έσταμάτησε:

— Κύτταξε, Αεοντίνη, έλεγεν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, πέντε ή έξ έτών, κύτταξε τί λυπημένο που φαίνεται αυτό τό πτωχό κοριτσι!

— Άλήθεια, άπεκρίθη ή νταντά πλησιάζουσα. Τί έχεις, μικρή μου; Μην είσαι άρρωστη; Φαίνεσαι πολύ κουρασμένη.

Δέν χρειάζεται πολύ δια να έλκυσθί ή έμπιστοσύνη δεκαετούς κορασίου! Η γλυκύτης αυτών των λόγων ο πλήρης συμπάθειας τόπος με τον όποιον έλέχθησαν, ύπηρεξεν ή σταγών του ύδατος, δια της όποιας έξεχείλισε τό πλήρες ήδη ποτήριον. Κλαίουσα ή Μαριέττα διηγήθη την θλιβεράν ιστορίαν της. Τά εί-

«Έβαλεν ένα φράγκον εις τό χέρι της Μαριέττας...» (Σελ. 421, στ. α')

παύσι μόνον προς έγγραφον) **Δημονημένη** (έχει καλώς) **Ενθουσιώδη Κύριον** (α, ναί, το 1910 μας θα είνε έκτακτος, ωραϊόν) **Πολυμήχανον** **Οδυσσέα** (χαίρω πού σου άρεσεν ή μαγεία των αυτών) **Τό Σβυστό μας Κανδήλι** (όχι, αυτό δέν μετράται) **Πανελλήνιον** **Ίδαν** (εὐχαριστώ πολύ διά τή ζωηρόν ξεσπάθωμα) **Μακεδόνισσαν**, **Οδυσσέα** **Ανδροσίαν** (περιμένω) **Χάνι τής Γραφίας** (έχει καλώς) **Ναυτάι, Μάρκον Ανδρήλιον**, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 30 Νοεμβρίου άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί : ες **Αθηνών και Πειραιώς μέχρι τής 15 Δεκεμβρίου** εν τών **Επαρχιών μέχρι τής 26 Δεκεμβρίου** εν τού **Εξωτερικού μέχρι τής 11 Ιανουαρίου**.

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δέν γράφωι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τή Γραφείω μας εις φανέλλους, δν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.)

516. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος.

Αν πάρος εν φωνήεν Με άρθρον να ενώσης, Πρωτεύουσαν μεγάλην Εθός θά φανερώσης.

Εστάλη υπό του Εθνικού Ίδεόδοτος

517. Συλλαβόγραφος.

Κοντά σε τρία σύμφωνα Τό δυό-φορές πηγαίνει, Και θαύμα, από τόν τάφο του Βοσκός ωραϊός βγαίνει.

Εστάλη υπό του Πίστις-Πατρις

518. Στοιχειόγραφος.

Νέος άναξ Εύρωπαιός Βάζει άλλοώτιχο κεράλι, Και ρομπός επαρχιώτης, Παλαίος ή νέος, προβάλλει.

Εστάλη υπό τής Κίρις

519. Αίνιγμα.

Όσο είμαι ετή ζωή, Νερό πίνω άλυρό, Αμα χάσω τή ζωή, Πίνω πάντοτε γλυκό,

Εστάλη υπό Εύστρατίου Ζ. Παρλασεναΐδου

520. Ασθή.

* * * * * Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως ώστε νάναγινώσκεται : καθέ- * * * * * τως ρήτωρ ρωμαϊός όριζον- * * * * * τως θεά διαγωνίως δε πόλις * * * * * τής Ιταλίας και ήρως έπικού * * * * * ποιήματος διάσημος.

Εστάλη από τό Μικρό Διαβόλιον

521. Επιγραφή.

Σ Δ Τ Σ
Ο Ο Ι Ε

Ζητείται ή ανάγνωσις τής επιγραφής ταύτης Εστάλη υπό του Ναυάρχου των Άστακών

522. Διπλή Άκροστιχίς.

Τά μιν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν κατά σειράν άρχαίον βασι- λέα των Αθηνών, τά δε μεσαία στρατηγόν του Ίουστινιανού :

1, Πόλις τής Ελλάδος. 2, Μούσα. 3, Τεχμήριον φίλιας. 4, Κράτος τής Εύρώπης. 5, Όρος τής Μακεδονίας, όνομασία άρχαία. 6, Φυσικόν φαινόμενον, προσενούδν καταστροφάς.

Εστάλη υπό του Εθνικού Εργοισμού

523. Έλλιπασύμφωνον.

ηιζ - ο - ου - ευ - ατι.

Εστάλη υπό του Μεγάλου Αλεξίνδ. ου

524 Γρίφος.

ΟΙΗΝ :: ραή, κονάκ, οί ος, μ' ::

Εστάλη υπό του Μεγάλου Αλεξίνδρου

525. Γρίφος.

και 1 και Τ Τ
και 1 ν και Τ Τ
και 1 Ψ 1 και ΟΛ'Ο Τ Γ :: Κ Τ
και 1 ν και Τ Τ
και ν και Τ Τ
και Τ

Εστάλη από τό Πουλάνι τής Ήρμυ

Τέλος του 116ου Διαγωνισμού. Από του προσεχούς άρχεται νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 σιγμών λεπτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι ελιγότεραι των 15 πληθύνονται ως τά ζων 15. Ο χωριστός στίχος, έτοιμ και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία των 8 σιγμών, ύπολογίζεται ως 2 λέξεις άπλά. — Αί μη συνοδεύονται υπό του αντίμιον άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.

Ελληνοπούλαι, δλαι μαζί δε ψηφίσω- μεν τήν ΓΑΛΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟ- ΦΟΡΑΝ. — Δροσόλουτος **Αδής, Βασιλόσαις, Ίδανικόης, Βασιλίσσα τής Καλλονής, Χαρίσσα Κόρη, Αδρα του Βοσπόρου, Διαβολο- χιωτοπούλα, Εύσομον Ίον, Γλυκοφεγγη Αδ- ηη, Αιθέριος Σκέψις, Γλυκολάληο Πουλί κλ. κλ.** (Θ, 373)

Τήν ψήφόν σας, οι ευγενείς Έλληνοπαίδες και Έλληνοπούλες στην **ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΜΑΣ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ** **Αθώα Καρδιά** (Θ, 374)

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΔΑΚΡΥΒΡΕΚΤΟΣ ΚΡΗΤΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
Πριγκίπισσα Άνοιτοκαρδων
υποψηφία Δημοψηφίσματος 1909

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
Αυστρίας 1908. — 1, 2, 3, 5, 6, 10, 12, 20, 25, 30, 35, 50, 60 Κορ. 1, 2, 5, διά μόνον frs 4,80.
Βοσνίας. — 1, 2, 3, 5, 6, 10, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 Κορ. 1, 2, 5, διά μόνον frs 8.—
HAWAY. — 2, 5, 10, 12, 25 διά μόνον frs 4,60.
Leeward Islands. — 1/2, 1, 2 1/2, 4, 6, 7, frs 4,40.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΣ
Συνδρομή έτησια, **προπληρωτά**, frs 3.50
μετά μικράς Άγγελίας χάρισμα.
ANASTASIO DESSILAS, TRIESTE
Via S. Francesco, 16 (Θ, 377)

ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ
Υποψηφία Δημοψηφίσματος του 1909

Οσοι επιθυμούν νακούσουν ήγους τής ελευ- τερίας, δε ψηφίσουν τήν **Καμπάνα τής Αγίας μας Σοφίας.**
Ζιλή Χανούμ (Θ, 379)

Α μάραντος Δόξα, Έλλάς του Μέλλον- τος, ό «Πανελλήνιος Ίωνικός Σύλλο- γος» ύπόσχεται υμίν θερμότατον άσπρισμα, και ευχαριστεί διά τήν ύποστήριξιν τής ύπο- ψηφισότητός μου.
Έλπις των Ανατυχών (Θ, 380)

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Υποψηφίος Δημοψηφίσματος του 1909

Χρόνια πολλά, **Ριγολέττε.** Αλήθεια.
25-11-1909. (Θ, 382)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Στήν Κάνια μας.
Γιορτάζει τό **Χρυσό Παγώνι,**
ή φύσις του προσμειδιά.
Χρόνια να ζήση ευτυχισμένα,
του εύχόμεθα άπ' τήν καρδιά.
Αιγυπτία Βασιλόσαις. — **Ίδανικόης**

Ριγολέττε! μη τρομάξης! είνα ξερείς χω- ρατά, αν σου είπω ακέρασέ με, να εύ- χηθώ χρόνια πολλά. Άγγελε Αύγερινέ, στόν μαραχόν! βάλε άλλες μασέλες! και ζήτησε από τόν φίλον σου, πάστες και καρα- μέλες. — **Βασιλόσαις.** (Θ, 385)

Σαν διαβατάριο πευλι ή δόξα μίαν ήμερα Γοργόφερη τά σίνεφα θα σιχη στόν άγέρα. Για τήν Ελλάδα, **ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ** ή **ΔΟΞΑ** φτιγων- γίζει

Επάνω στήν Αγία Σοφιά, τήν Πόλι χωριτζει!
Δεύτερος ήλιος έλαμρε δ! τί τιμή στο έθνος!
Τά σιλοβωμίν αδελφία μας άπέβαλον τό πένθος.
Ψηφισατέ την, βρε παιδιά! μη ψήφον δέν δεξίει
Η ΔΟΞΑ του ΑΜΑΡΑΝΤΗ τόν Έλληνα σπουδίει!
Αιγυπτία Βασιλόσαις (Θ, 386)

Μή λημονήτε τήν ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Αν είσθε Έλληνες και όχι Γραικύλοι, πρέπει να θριαμβεύση τό ύπέροχον τών ψευδωνύμων **ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ**
Εμπρός λοιπόν! τό Δημοψήφισμα κρατής έστω. **Χιλίαςχος** (Θ, 388)

Δέτε, άγέρωχος χωρεί ή **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**
Σεις πρώτα, **Έλληνόπουλο,** να τήν ύψώσετε με φόρα,
Στήν Κρήτη, στήν **Αγία Σοφία** και στή Μακεδονία,
Όλη ή σκλαβιά τήν καρτερεί μ' άψίστη άγωνία.
Μιά ψήφο δώστε της, παιδιά, ή δε σας περισσεύει;
Ποιάς δέν ποθεί να ιδή ψηλά **σήμα και χρώμα** που λατρεύει;
Ίδανικόης (Θ, 389)

Στήν εορτάζουσαν Εικοστήν Πέμπτην Μαρ- τίου σειράν έτών ευτυχισμένων. **Βασιλόσαις, Ίδανικόης** (Θ, 390)

Ζήτω ή **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**